

771
F 46

Izhaja vsako prvo
in tretjo soboto v
mesecu. Stane na
leto 6 K, na pol
leta 3 K. Posamezni listi po
30 vin.

Slovenska
Ljubljana

24. II. 1952. / 313

JEŽ

Naročnina naj se
pošilja upravni-
štvu. Rokopisi pa
uredništvu „JEŽA“
v Ljubljani. Inse-
rati se računajo
po dogovoru.

List 1. - V Ljubljani, dne 5. decembra 1908. - Leto VII.

STRAŠNA ŽELEZNIŠKA NESREČA.

Nekaj postaj pred Gradcem skočil je dne 1. decembra s tira tovorni vlak št. 2091908. Več vozov se je popolnoma razbilo, med njimi tudi natlačeno poln „vagon“ raznih odlik, namenjenih c. kr. državnemu uradništvu na Kranjskem. Odlik — raznih križcev in svetinj — se je nekaj poškodovalo, največ pa so jih pobrali Gornještajerci in le nekaj malega se jih je rešilo ter pripeljalo v Ljubljano. Pri tej nesreči izginil je tudi imenik onih, kojim so bila namenjena odlikovanja, vsled česar je delitev odlikovanj spravila naše mogotce v največjo zadrego. Naposled se je ta kočljiva zadeva spravila na ta način v red, da so se razdelili križci le med mlajše uradnike, ki nimajo že po štiri službenih križcev, kar je tudi edino prav. — Pripomniti nam je še, da je ta nesreča silno neprijetno presenetila naše višje kroge, zlasti ke so poslali na kolodvor po pošiljatev R. Ranzingerja z vozom za prevažanje pohištva, pa je prinesel vse odlike kar v žepu svojega telovnika.

Pajk brez križa

ni prav za nobeno rabo; še loterijstovke ga ne morejo rabiti, da bi jim vlekel številke, zato — pajk v penzjon!

Doktor Pajnič,

ki je s posebao vnemo vodil obravnave proti ljubljanskim demonstrantom, se bo odslej pisal **Pa nič**. Mislimo da so tej izpremambi imena dala povod zadnja odlikovanja.

SVOJI K SVOJIM.

Novemu letu se bližamo in tako se bližamo času, ko se nam je — kakor jeseni s premogom — treba založiti s takozvano duševno hrano.

Za duševno hrano Slovenci ne bomo tako kmalo v zadregi, kajti letine imamo dobre in domačih duševnih pridelkov na vseh poljih toliko, da jih oddajamo kar na debelo celo — državnemu pravdništvu.

In ti duševni pridelki so raznovrstni, tako raznovrstni, da bi nam morali zadoščati v vseh slučajih in za vse življenske potrebe. Vzlic temu pa Slovenci, žal, še nismo zadovoljni z lastnim domačim pridelkom, temveč segamo zelo pogostoma in prav brez vsake potrebe, po tuji, nam zelo škodljivi, zlasti nemški duševni hrani.

In čemu?

Odgovoriti na to vprašanje je lahko! Naša ponižnost, popustljivost in nezavednost je temu kriva. Ko bi Slovenci bili vsaj toliko samozavestni, da bi ne lizali biča ki nas bije, ne naročali bi nemških časopisov. Celó pes te popade, ako ga udariš, a mi se potuhnemo in kadar se eden bič v rokah naših sovragov obrabi na naših grbah, pomagamo mu s težko pridobljenimi novci, nabaviti si družega.

Čemu to? Za politične potrebe nam zadostujeta ljubljanska dnevnikarica ter neštevilno drugih političnih časopisov, iz katerih se lahko poučujemo o domači, kakor tudi sploh za nas zanimivi svetovni politiki; ako pa slučajno kakemu gornjemu Štajercu obtiči kak „knedel“ v „krofu“, to nam pač ne more biti povod, da bi naročili zaradi tega razmršeno graško tetko, ali druge nam sovražne liste. Tudi „Das interessante Blatt“ in „Wiener Bilder“, ki je, kakor list sam trdi, najboljše odvajalno sredstvo, lahko pre-

puslino našim c. kr. orožnikom po deželi, da si iz njih razširjajo svoje duševno obzorje.

Slovinci pa imamo poleg drugih političnih listov tudi politično gospodarski list „Slov. Gospodarja“, in ako nam ta ni dovolj dober gospodar, naročimo si lahko „Vzornega Gospodarja“, ki je organ prav za vse — dostojne in nedostojne — človeške potrebe in katerega urejata nekdanja dična pedagoga, a sedaj generalna reprezentanta banke za zavarovanje vsakoršnih izdatkov. Izhajal je sicer doslej ta list samo vsake tri leta po ena številka, a v doglednem času bo pričel izhajati po trikrat na dan in to bo za naše gospodarske potrebe več kot dovolj.

Tudi na leposlovnem polju imamo dobre letine, kajti „Ljubljanski Zvon“, „Dom in Svet“ ter „Slovan“ morajo zadoščati tudi najrazvrajenejšemu ukusu, zato je docela odveč oskrunjati slovenske hiše z nemško šaro.

Le na polju šale in satire je „Jež“ edin, ki kljubuje vsem vremenskim nezgodam in uimam že sedmo leto; vse druge naše šaljive liste je že davno pobrala mrzla slana naše nezavednosti in narodne mlačnosti. In ker je „Jež“ edin, popolnoma brez vsake konkurence, edin, ki skuša po konkurenčni ceni šestih kronic v teh žalostnih in resnih časih izvabljati smeh na ustnice Slovencev, dolžnost je sveta vsakega rodoljuba s to boro svotico preskrbeti mu umetnega gnojila v obliki naročnine, da tudi njega ne ugonobi beda in pomanjkanje.

Rodoljubi slovenski! Geslo „Svoji k svojim“ se razlega zadnje čase vsepovsod križem naše domovine. Ne imejmo to geslo samo na jeziku, nosimo je tudi v svojem srcu in ne zapirajmo svojih vrat samo tujim izdelkom temveč tudi tujemu časopisju, ki prerašča literarno polje na Slovenskem, liki škodljivi osat koristno rastlinstvo na polju malomarnega poljedelca. Slovenska hiša bodi zavetišče edino le slovenskem tisku. Tuje časopisje naj izgine iz slovenskih družb.

Vsak zavedni rodoljub pomagaj trebiti škodljivi, našemu narodnemu organizmu toli sovražni osat, obenem pa podpirati in razširjati slovensko knjigo in časopisje, kajti ako bo vsak rodoljub storil v tem oziru svojo dolžnost, ni dvoma, da tudi „Ježu“ zasije solnce boljše bodočnosti.

„Jež“ stane za vse leto K 6.— za pol leta K 3.—

Uredništvo in upravništvo.

„Bumel“ nemških buršakov v Pragi.

DR. ŽANE Z IBLANE.

Gespoda moja! Zdej sm pa spet tle! Sej m na kaže družga, kokr de mal pugledam, ki se u dau kašn pink tkula puđ ruko zaslužit.

Udkar sa s tist suldati, ke sa rmen puđ uratam, kokr sm biu jest enkat, ke sm se iz ajeršpajzam pupackou, Šulale za soj šisplac zbral in sa se iz tem iblansk Sluvencm tku zamerl, de sa s naprej uzel, de se uja na soje nuge pu-stavl, nemškutarjm pa hrbet ubrnil, začela je nemškutarjem tku trda prest, de sa mogli začet že pr čikeh šparat.

Uđ tega cajta je ukul kazine taka suša, de pr belmo dneve iz lučja na najdeš tam ukul

nubenga čika več.

Tu je pa zame hedu narodn, ke mam glih ukul kazine in pa dol pu Štelnarjeh ke preke Trothale soj čik-rajon in na smem sojem kulegam zgaga delat in u zele hodet, če čm kašna desceplina držat. Jest pa sm tak, de na desceplina velik držim, če se pr tem tud usi štrik putrgaja. Zatu me pa tud gifa, de sa s šli udmatsk Sukolci unkat iz puntigamskem peram žeja gasit, ke maja za gnar družga sluvenskega pera zadost.

Pa ne, de b s pr tem ker mislu, de čm kerga štenkat; kaj še! Jest sam tu tku puvem, ke mislem, de tu ni prou; drgač pa za enkat tu udpestim, ke vem, de ma marsker druh še več grehe nad saba in tu take grehe, de mu jh še sam Šarc u soj pralnc na domf, ke ja iblansk Nemci še pusebn prpuročaja, na upere. Če um pa še kej tacga zvedu, um pa drgač udrihnu. Tu nej s le usak dobr zamerka, de se na u pol kisu in cmeru, ke u prepozn. Jest nubeneh špasu na zastopm, sej me puznate in dondons kašne špase zastopt, je tud ta nar več naumnast. Don-

dons sa resn cajti, tu se vid pu tem, ke morja še suldaške in-
štremente ud muske iz panganetm spremlvat, de se jm pu pot
na spuntaja in začneja kašna druga viža gost, ke b našm kaca-
piteljäm na bla pu vol.

Pousod je rebeljon, kamr člouk pugleda; še brajnuke na
plac sa večkrat tku razkačene, de s kar u lase skočja. Ja, če u
šlu tu tku naprej, jest na vem, kam uma pršli. Nou let se čudn
preke nam kubaca in nč dobrga nam na ubeta. Sluvenci na ush
plateh ta kratka ulečema. Na en plat nas zapiraja, na druh plat
pa tepeja; mi pa držima.

No, pa za dons je bl pametn, de jejnam, de ja predeleč na
zafuram. Um pa prhodnč še kej puvedu, kar m na src leži.

Tok pa na svidejne!

Deželne sodnije predsednik

gospod Levičnik je čakal nad štirideset let, da bi postal baron,
pa je čakal — zastonj.

Črna nehvaležnost.

Gospod državni pravdnik je bil izredno radodaren letos v
jubilejskem letu. Vsakemu je nekaj dal: temu pet mesecev, onemu
6 mesecev, drugemu zopet kaj v denarjih, samo on sam ni —
ničesar dobil. — Naše odkritosrčno sožalje!

Zakaj moramo biti Slovenci zlasti novega leta 1909 posebno veseli?

Vsako leto smo za eno leto starejši, in postati bi morali
udi pametnejši. Žal, da temu doslej ni bilo tako: starejši smo
pač postajali, a pametnejši — — —?

Od leta 1908 do 1909 pa nismo postali samo za eno leto
starejši, temveč tudi najmanje za petdeset let pametnejši. Ra-
dujmo se toraj novega leta 1909.

SPRETNA KRČMARJA.

Veteransko društvo v L. priredilo je v okolici trga v prijaznem gozdiču patrijotično slavnost.

Predsednik in podpredsednik društva sta se pri tej priliki dogovorila, da napravita točilnico piva ter si tako prislužita nekoliko grošev; in kupila sta v ta namen sodček piva.

Ker sta pa poznala drug drugzega, da ju muči žeja, sklenila sta, da si bodeta sicer tudi sama privoščila ječmenovo vodo, toda za vsak kozarec bodeta plačala groš, tako da naposled ne bo izgube. —

Najmanj eno uro pred veselico sta nastavila pivo in prvi je bil predsednik, ki je molil svojemu tovarišu groš pod nos ter zahteval, da naj mu ga natoči kozarec.

Ko je podpredsednik gledal predsednika, s kako slastjo požira peněčo se tekočino, zašegetalo je tudi njega v grlu in pomolil je predsedniku groš, ki ga je ravnokar od njega prejel. Predsednik mu je natočil kozarec in tako sta se vrstila, dokler ni bil sodček prazen.

Ko je naposled predsednik videl, da ni dobiti niti kapljice več iz soda, vzdihnil je žalostno: „Zdaj pa že vidim, da se s poštenostjo nikamor ne pride. Sodček je prazen, a izkupila sva za pivo samo — en groš!“

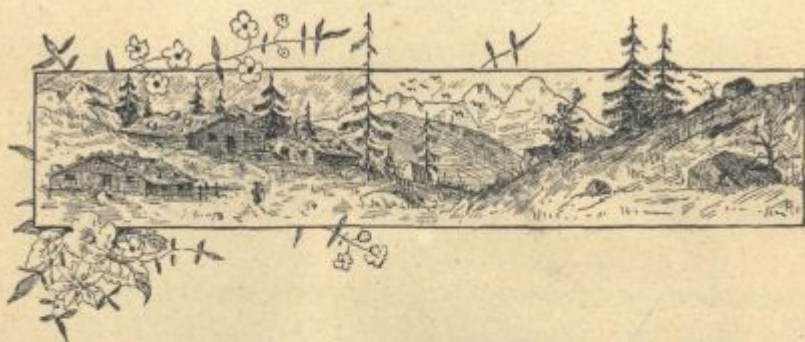
Kadar vidim težkega ljubljanskega Nemca Dzimskega kobatiti proti „Kranjski hranilnici“, spomnim se vselej na „Kranjsko hranilnico“ ter si mislim pri tem: če „Kranjska hranilnica“ ne stoji na boljših nogah, kakor nje uradnik Dzimski, potem „adijo“.

Za vse.

Gospa: „Toraj v šivanju, pospravljanju, likanju ste dobro izurjeni. In ako bom šla na potovanje — — —.“

Služkinja: „Potem ostanem jaz pri milostivem gospodu. Tudi v tem sem izurjena!“

Vsenemški lakirar Fröhlich stoji po 20. septembru tako slabo, da bi jo najraje, kakor se govori, takoj ko bo ljubljanskim Nemcem in nemčurjem vse polakiral, še sam polakiral.

PRED KONCEM SVETA.

Razni učenjaki so pred nekolikimi leti kar tekmovali med seboj, kdo bo naslikal v temnejših barvah nevarnost poljubovanja.

S poljubi se prenašajo bacili, ki so nevarni življenju. Moški in ženske, kojim je zdravje ljubo, naj bi ne stavile s poljubovanjem v nevarnost svojega življenja ter opustili to grdo staro razvado, ki ni prav za nič družega, kakor da daje zmedenim pesnikom gradivo za njih rimano vzdihovanje.

Tako in enako se je govorilo v neki odlični družbi o poljubovanju, ko se vtakne med pogovor starejši gospod ter začne pripovedovati še o neki drugi nevarnosti, ki preti poljubujočim.

„Mlada zakonska sta nekoč stavila s svojim znancem, da se v eni uri tisočkrat lahko poljubita,“ pripovedoval je gospod. „Komaj pa sta se poljubila šestdesetkrat, začele so nevesti otekati ustnice in začutila je v njih neznosne bolečine.

Še nekoliko poljubov na to in ženin je dobil krč v čeljusti, tako, da sta morala s poljubovanjem prekiniti. Stavo sta seveda izgubila.“

Nekateri v družbi so dvomili o resničnosti te pripovedke. Tedaj pa se je oglasil drug gospod ter začel pripovedovati drug slučaj, za katerega resničnost je prevzel vsakoršno jamstvo:

„Bilo je dne 15. marca 19. ., ko se je polastilo vsega prebivalstva malega, vsakemu prometu oddaljenega mesteca silno razburjenje,“ pričel je pripovedovati.

V edinem lokalnem lističu tega mesteca izšel je pozornost vzbujajoč članek, v katerem je urednik, ki je bil znan kot zvezdoznanec, pojasnjeval, da bo konec naše lepe zemlje najkasneje v dveh mesecih. Dne 14. majnika trčil bo doslej komaj vidni

planet z našo zemljo in potem — zbogom svet in z njim vse njegove dobrote. Strašno novico je podprl z neštevilnimi številkami tako, da je moral biti vsak dvom izključen.

V tem trenutku, ko jo ta novica prešinila vse prebivalce malega mesteca — to je bilo dne 15. marca ob 3. popoldne — izpremile so se razmere mesteca kar nenadoma. Ljudje, celo najmarljivejši, popustili so vsakdanje delo in vsak je hitel ta kratki čas, kar mu je še odločenega, izkoristiti kar najbolje v svojo zabavo ali za dušne potrebe.

Pobožnejši meščanje ustanovili so nemudoma društvo preskrbljevanja duš, prirejali zborovanja, na katerih se je ljudstvo poučevalo, kako se najbolje pripravi na skorajšno smrt. Vse prepire je treba poravnati, laž mora popolnoma s sveta in vse pregreške, ki jih ima kdo na vesti, treba tako ali tako zopet poravnati.

Mestni mesarji, ko se jim je vzbudila vest, da so preveč odirali uboge meščane, znižali so takoj nad polovico cene mesu. Peki so začeli peči še enkrat večji kruh in tudi drugi obrtniki so se ravnali po tem.

A predaleč bi nas zavedlo, ko bi hoteli navajati vse izpremembe, ki so se izvršile vsled omenjenega prorokovanja. Omenimo naj samo še nekaj.

V malem gledališču napovedana je bila za konec marca benefična predstava naivke v čast njenemu petindvajsetletnemu rojstnemu dnevu.

Velikanska številka „25“ je bila sprva nalepljena na vseh voglih, a vestni meščani so takoj po razglasenju konca sveta, prelepili to številko s številko „34“.

* * *

Kakor rečeno: vse mestece je s strahom pričakovalo 14. majnika, le uradnik lokalnega lističa in zvezdoznanec, ki je katastrofo prorokoval, se je posmehoval strahu zbeganih meščanov. Zlobni možakar namreč ni bil samo urednik lokalnega lističa ter zvezdoznanec, temveč tudi pravi Don Juan, kajti prisvojil si je že lepo število src mladih meščank. Najlepše deklice in mlade ženice so že imele v teku petih let, kar je izdajal listič, krajše ali daljše znanje z njim.

V zadnjih tednih pred izidom usodnega članka pa je možakar enkrat brez uspeha potrkal na srce krasne hčerke zelo imovitega meščana. Vsa njegova prizadevanja so bila kakor bob ob steno. Niti poljuba mu ni dovolila, temveč rekla, da prvi nje poljub bo prejel edino le nje ženin, kar pa urednik in zvezdoznanec ne more biti, ker je znano, da še živi neznano kje njegova zakonska polovica.

Zviti žurnalist pa si je mislil: ako bo krasotica čula o bližanju konca sveta, morda ne bo več tako štedljiva s svojimi poljubi in to mu je dalo povod, da je napisal omenjeni članek o koncu sveta. Mož je imel tako vse mestece za norca in to samo zaradi poljuba.

* * *

Kakor pa se navadno zgodi tudi z najbolj preišljenimi načrti, tako se je zgodilo tudi s tem načrtom docela drugače. Hrepenenje po resnici, pravici ter poravnavi vseh krivic, razžaljenj in prepиров rodilo je najrazličnejše sadove. V uredništvu lokalnega lističa ni imel urednik niti trenutka miru. Prihajali so meščanje od jutra do večera, prinašali razne popravke, preklice, priznanja i. t. d., da bi jih priobčil list kot inserate v zadoščenje opeharjenim in razžaljenim, predno trčita skupaj planeta.

Nekega večera je zopet sedel urednik v svoji pisarni ter se dobrovoljno posmehoval; kar prišumi v pisarno nekdanja njegova dobra znanka, lépa Minka; zapre duri pisarne ter položi roko presenečenemu uredniku okoli vratu. Z Minko je imel namreč urednik pred tremi leti prav kratko znanje. Minka je začela ihteti ter med ihtenjem priznala, da oni poljub, ki mu ga je dala pred tremi leti, ni bil prvi, kakor mu je tedaj trdila in prisegala. Pred njim so srkali med z njenih ustnic že razni častniki, igralci, dijaki i. t. d. kar prostovoljno priznava; da pa popravi nekdanjo storjeno mu krivico, hoče mu dati danes vsaj zadnji poljub pred koncem sveta.

Minka je zrla pri tem pripovedovanju tako ljubko uredniku v oči, da ni mogel ostati hladan.

Malo trenutkov po odhodu lepe Minko, prihitela je vsa zasopljena v uredništvo lepa Ivanka. Tudi Ivanka je bila znanka navihanega žurnalista. Izpovedala mu je težko pregreho. „Svoj čas,“ pričela je krasotica, „trdila sem ti, da te ljubim odkritosrčno, popolnoma brez sebičnih namenov; a v resnici sem te lovila v

svoje mreže samo zaradi tega, da bi ne objavil v svojem listu sleparij, zaradi katerih je bil moj soprog kaznovan.* In Ivanka se je vedla pri tem tako zapeljivo, da je urednik pozabil na svojo utrujenost ter začel ljubkovati tudi z Ivanko do onemoglosti.

Tako so se vrstile krasotice ves dan do večera, priznavale mu svoje pregrehe ter jih skušale z različnimi ljubeznivostni kolikor toliko popraviti.

Do smrti izmučen nameraval je zvečer baš zapreti urednik svojo pisarno ter odhiteti naravnost domov, da si odpočije nekoliko od naporenega dela, kar stopi predenj krasotica, po kateri mu je hrepenelo srce in zaradi katere je napisal usodni članek o koncu sveta. „Odpusti, dragec“, vskliknila je krasotica ter ga strastno objela. „Teško sem se premagovala, ko si mi odkril svojo ljubezen. Če tudi vem, da mi ni mogoče postati tvoja soproga, ljubila sem te iz dna duše in kopnela sem po tebi! Lagala sem ti in da to laž operem s svoje duše pred koncem sveta, prišla sem ti sama ponuditi poljub, za katerega si se toliko časa zastonj trudil in moledoval“.

Urednik je kar zatrepetal radosti. Želja in hrepenenje, ki je je toliko časa gojil; toliko se trudil, da bi dosegel uspeh pri najlepši in najimovitejši deklici celega mesteca; zaradi katere je spisal toli usodepolni članek o koncu sveta, ter tako zbegal vse meščanstvo, stoji pred njim v vsej svoji krasoti ter mu nudi žareče ustnice v poljub.

Kakor elektrizovan skočil je urednik s svojega naslonjača, v katerem je še pred nekoliko trenutki ves izmučen in prenasičen naporenega ljubkovanja omahoval, ter hotel krasotici pritisniti strasten poljub na žareče ustnice. Toda v tem hipu začutil je krč v čeljustih in kakor onesveščen zgrudil se je nazaj v naslonjač in zrl nemo v oči krasni, imoviti meščanki.

„Lopov!“ vskliknila je krasotica, ko je videla, da se mož, ki je tako dolgo klečeplazil okoli nje za poljub, niti ne gane, ko mu nudi svoje ustnice. „Lopov! Zdaj še le vidim, da ti ni bilo toliko za poljub, kakor za moje tisočake! Sram te bodi, nesramnež!“ In razljučena je odhitela ter zaloputnila vrata za seboj.

Urednik je obsedel v svojem naslonjaču kakor okamenel. Zvitost, ki jo je uporabil, da bi dosegel svoj namen, in s katero

je zbegal vse meščanstvo, maščevala se je tako bridko nad njim samim. Zdaj je sam zaželel, da bi se njegovo prorokovanje izpolnilo ter se s svetom vred pogreznil v brezkončnost, toda kakor se nam poroča iz prav zanesljivega vira, svet še danes stoji, navihani žurnalisti pa se klati bogve kod.

Humor.

Oče djal je svojega sinka zaradi neke hudomušnosti čez koleno ter ga začel švrkati z leskovko. Iz hlač dvigajoči se prah pa je zašegetal očeta v nosu tako, da je moral kihniti. „Bog pomagaj, ata!“ zastokal je sinko jokajoče.

Nesrečna številka.

„Ti, včeraj sem prišel v gostilno k „slepemu mačku“ ter hotel sesti za mizo. K sreči zapazim še pravočasno, da jih sedi že dvanašt za mizo in bi bil jaz trinajsti — — —“

„Jej, jej! Kaj si pa naredil na to?“

„Vseh dvanajst sem pometal iz gostilne.“

Rapidno sredstvo.

Policijski svetnik: „Vi trdite, da po policijski uri ne prinesete nobenemu gostu pijače. Kako se pa iznebite gostov?“

Lojzika (natakarica pri „Fajmoštru“): „Ko pride stražnik javiti policijsko uro, skočim naglo v sobo ter zakričim: „Zeppelinov zrakoplov plava nad Ljubljano“ in vsi gostje hite na ulico, jaz pa naglo zaprem med tem vrata.“

Z ljubljanske „električne“.

Neka dama vstopila je pred ljubljanskim rotovžem v napolnjeni voz električne cestne železnice. Ko znan ljubljanski šaljivec vidi, da dama nima kam sesti, vstal je s svojega sedeža ter ga ponudil dami; toda dama je to uljudnost odklonila z besedami: „Hvala, na pogrete prostore jaz ne sedam!“

„Oprostite, milostiva, menda vendar ne boste zahtevali, da bi zaradi vas nosil led zadaj privezan!“ zafrknil jo je šaljivec in vse v vozu se je zakrohotalo.

Zgubljene in najdene stvari.

V Sodnijski ulici, v bližini hiše odvetnika g. dr. Pirca, našla se je kakor človeška glava velika hrapava kepa bakra. Vredna sicer ne bo mnogo, ker je baje v sredini votla, vendar pa se hrani in je lastniku na razpolaganje.

* * *

Ravno v tej ulici je izgubil nekdanj odličen pedagog, a sedaj siromašen pisar, manjšo svoto denarja, ki jo je prejel na ljubljanskem magistratu za neko ovadbo. Siromak si je baš name-raval za to svoto privoščiti enkrat pošten guljaš za zajutrek v gostilni g. Avgusta Zajca, pa je imel smolo, da je izgubil zaslu-žek ter tako moral ostati brez zajutreka. Prosimo poštenega najditelja naj mu vrne denar, ali pa naj mu kaka usmiljena duša kupi zajutrek.

„Slovan na dan!“

Vsepovsod križem naše ljube Avstrije izziva Nemštvo od mlekozobega študentka pa do prismojenega veučiliškega rektorja Slovane na dan: državni pravdniki jih pa vtikajo po luknjah. — Kje je tu doslednost avstrijske politike?!

Abzug!

zakričal je pred ljubljansko kazino mlad fantè, a ko ga je orožnik zagrabil za vrat, dostavil je naglo „Bier“! in orožnik ga je moral izpustiti, ker „Abzugbier“ še ni prepovedano kričati pred kazino, če prav ne misli s tem — Koslerjevega.

V vojašnici.

Stotnik: „Narednik, kje ste bili sinoči, da vas ni bilo na podčastniški zabavni večer v kazino? Opravičite se!“

Narednik: „Denarja nisem imel, a v kazini ne dajo ni-česar „na puf“ podčastnikom!“

Duhovit sodnik.

Sodnik Prlek: „Vas so zasačili, ko ste pri peku kruh kradli. Kako opravičujete to svoje hudodelstvo?“

Tat: „Lačen sem bil, gospod sodnik, zelo lačen,

Sodnik: „Lari-fari! To ni nikako opravičenje. Jaz sem tudi večkrat lačen, da, skoro vsaki dan sem lačen in vendar ne grem zato krast, ampak grem domov in se lepo najem! Šest mesecev težke ječe, poostrene vsak teden z dvema postoma; da bodete vprihodnje vedeli, kaj se stori, kadar je človek lačen!“

Trnje.

Razpoloženje je največji sovražnik pravice.